

dicap, der kan have konsekvenser af indgribende karakter i den daglige tilværelse – både ved færden og ved kommunikation.

I forhold til Dansk Blindesamfunds forslag om en ændret affattelse af merudgiftsbekendtgørelsens § 1 skal jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. 20 ad L 15. Det fremgår heraf, at formuleringerne i selve lovforslaget og i udkastet til ny bekendtgørelse skal ses i nøje sammenhæng med formålet med lovforslaget.

Jeg har forståelse for, at Dansk Blindesamfund som interesseorganisation ønsker at få blinde og stærkt svagsynede nævnt som en persongruppe, der er berettiget til kompensation efter servicelovens § 100. Noget sådant vil imidlertid stride mod det grundlæggende princip om, at der ikke ydes handicapkompensation på baggrund af specifikke diagnoser eller bestemte typer af handicap, men ud fra et funktionsevnekriterium.

Jeg er naturligvis ganske enig i, at blinde og stærkt svagsynede er et eksempel på en målgruppe, der kan være omfattet af servicelovens merudgiftsbestemmelse. Der skal dog altid foretages en konkret og individuel vurdering af funktionsnedsættelsens omfang. Tilstedeværelsen af en bestemt type handicap vil således ikke i sig selv kunne udløse hjælp.

I relation til spørgsmålet om retten til merudgiftsydelsen efter det fyldte 65. år henviser jeg til min besvarelse af spørgsmål 24 ad L 15.

Spørgsmål nr. 33:

Ministeren bedes redegøre for om ombudsmandens beretning fra 2003 »13-1 Fortolkning af to principielle højesteretsdomme om social pension«, jf. SOU L 15 – bilag 17 og Østre Landsrets dom fra 2006, jf. SOU L 15 – bilag 16 får ministeren til at genoverveje informationsindsatsen fra myndighedernes side i forhold til at oplyse om borgernes mulighed for at få genoptaget deres sager om merudgiftsydelse.

Svar:

Jeg forstår spørgsmålet således, at der ønskes en vurdering af, om kommunerne efter regelændringerne har pligt til af egen drift at genoptage de sager, hvor borgere har fået frakendt deres merudgiftsydelse eller har fået afslag på en førstegangsansøgning, samt om kommunerne har pligt til at rette henvendelse til de berørte borgere og informere om regelændringerne.

I det omtalte materiale er der tale om tilfælde, hvor en domstol har underkendt en administrativ praksis til gunst for borgerne. Det fremgår af dommen fra Østre Landsret og udtalelsen fra Folketingets Ombudsmand, at når en administrativ praksis underkendes, har kommunerne pligt til at genoptage sagerne med tilbagevirkende kraft. Der er dog ikke pligt for kommunerne til at rette henvendelse til hver enkelt borger, der kan være berørt af underkendelsen.

I relation til nærværende lovforslag er der ikke tale om, at der foreligger en dom om underkendelse af praksis for merudgiftsydelsens personkreds. Der er derimod tale om en praksis, der ud fra en fortolkning af ankeafgørelser inden for lovens rammer, har udviklet sig meget restriktivt. Dette er baggrunden for lovændringen og den fremadrettede ændring i bekendtgørelsen for merudgiftsydelsen. Situationen er således helt forskellig fra den ovennævnte dom. Jeg kan i øvrigt henvise til besvarelsen af spørgsmål 13.

Jeg forstår til fulde ønsket om så bred en informationsindsats som muligt. Det er jeg enig i. Derfor har jeg til hensigt at informere bredt, både til kommunerne og til Danske Handicaporganisationer, om disse regelændringer. I min henvendelse til kommunerne vil jeg opfordre til, at man lokalt vurderer, hvordan man får informeret de berørte grupper bedst muligt.